

Командировочний голова

Степан Олійник

Від Дубовки до Сосновки
Кілометрів тридцять два.
Цим шляхом в "командировки"
Їздить взимку і в жнива
Голова.

Як не мчить він по бруковці
(Чи в один, чи в другий бік) —
Все одно... "в командировці"
Наш колгоспний керівник —
Мандрівник.

— Чом же так? —спитають люди. —
Від села і до села
Доки їздити він буде?.. —
Тут причина не мала!
Є діла!

В нього жінка у Сосновці,
Хата з ганочком нова.
А у нашій у Дубовці
"Привізний" він голова,
Як бува!

Нам привіз його й нарадив
Навесні районний сват.
Довго "пудрив" і "помадив",
Вихваляв на всякий лад:
"Це вам клад!".

Завагались ми... Та де там! —
Прикрашає, хвалить знов...
Сват узяв авторитетом!
(Вже як спать народ пішов,
"Клад" — пройшов!)

В перші дні до нього збоку,

Щоб селом він не блудив,
Прикріпили діда Фоку,
З ним щоб їздив і ходив,
Скрізь водив.

Доки "клад" нас вивчив трішки
По балансах і з газет,
То засвоїв і доріжки,
І найпершу — не секрет —
У буфет!

На четвертий день потому —
Жінка дзвонить — одзива:
— Приїжджай уже додому!
Що я — дівка чи вдова?
Го-ло-ва!..

"Клад" заскочив у кладовку,
Взяв муки, усівся в "ГАЗ"
І почав... "командировки":
То до жінки, то до нас!
Так весь час!

Вже побив чотири скати
В тих поїздках до рідні.
А крім того — що й казати! —
Йдуть шоферу трудодні,
Роз'їзні!..

Телефонять у Дубовку:
— Як, поїхав? А куди?
— Та подавсь в командировку,
У Сосновку, як завжди... —
Ті — туди!

А як викличуть Сосновку, —
Мовить жінка їм звідтіль:
— Він одбув в командировку,
У Дубовку, у артіль
Тільки-тіль!.. —

В нас отого "привізного"
Держить сватова рука.
Тільки толку нам од нього,
Як од цапа чи бика
Молока.

Ми зняли б... та є запинка —
З тим до свата й не ходи!
Але кажуть — скоро жінка
Одізве його туди
Назавжди!

Ми відпустим без одмовки,
Хай бере — її права!
А покіль — в "командировки",
Від Дубовки до Сосновки,
Вибува та прибува
Голова!